

INWIJDING VAN DEN KIRTLAND TEMPEL; WEDERKOMST VAN ELIA

»Ziet, Ik zende ulieden den profeet Elia, eer dat die groote en vreeselijke dag des Heeren komen zal.«

Maleachi 4:5.

DE OPSTANDING

Een glorieuze gebeurtenis, door getuigen bevestigd

Door Bisschop Joel Richards

Ds. G. Randall Jones van Norwich, Engeland, maakte, sprekende over de opstanding, de volgende bewering:

„Na de opstanding had het ware wezen van Jezus, hetwelk geest was, met het lichaam, hetwelk Hij had gedragen, afgedaan. Hij had dat lichaam net zoo min meer noodig als een oud pak. Zijn ware wezen verrees uit het graf. Zijn lichaam verteerde in het stof.”

Daar dit de Paaschtijd is, een tijd door het geheele Christendom gevierd, ter herdenking van de opstanding onzes Heeren, wil ik, indien door Zijn Geest geleid, het standpunt van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen met betrekking tot dit belangrijke onderwerp uiteenzetten — de Opstanding. In tegenstelling met de algemeene leerstellingen der wereld aanvaarden wij zonder voorbehoud of verontschuldiging de letterlijke, tastbare opstanding van Jezus.

Onze eerste getuigen zullen zijn Maria Magdalena en Maria, de moeder van Jakobus. Indien deze getuigen op de getuigenbank zouden moeten plaatsnemen en worden gevraagd te vertellen, wat zij hieromtrent weten, zouden zij ongetwijfeld als volgt getuigen:

„Op den eersten dag der week kwamen wij naar het graf met specerijen, opdat wij het lichaam van onzen Heere konden zalven. Toen wij met bedroefd hart het graf naderden, kwam de zon juist boven de oosterheuvelen op. Wij bespraken, wie de groote steen van de deur zou wegrollen; toen wij naderbij kwamen, zagen wij tot onze verwondering, dat de steen reeds was weggerold, en toen wij ons naar het graf spoedden, zagen wij een engel, in een wit kleed gehuld. Wij waren bevreesd, doch hij zeide tot ons: „Weest niet bevreesd. Gij zoekt Jezus van Nazareth, Die gekruisigd is. Hij is opgestaan: Hij is niet hier: ziet de plaats, waar de Heere lag en gaat spoedig en zegt het Zijn discipelen, dat Hij uit den doode is opgestaan.”

Wij gingen spoedig met vrees en groote vreugde vanuit het graf weg en haastten ons, om den discipelen de boodschap te brengen. En toen wij ons zoo voortspoedden, ziet, wij ontmoetten Jezus en Hij zeide: „Weest gegroet”. En wij kwamen, vielen aan Zijn voeten en aanbaden Hem.”

Veronderstel nu eens, dat deze getuigen aan een kruisverhoor werden onderworpen en haar werd gevraagd: „Hoe wist gij, dat het Jezus was, Dien gij zag?” Zij zouden antwoorden: „Wij hebben Jezus heel goed gekend en waren bij Zijn kruisiging. Wij herkenden Zijn gelaatstreken en Zijn stem, en toen wij ons voor Hem neerbogen en Zijn voeten met onze tranen overgoten, zagen wij de wonden, door de ruwe nagelen veroorzaakt. Hoe konden wij dan worden misleid? Wij zagen, wij hoorden en wij voelden onzen Heere en wij wisten heel zeker, dat Hij het was”.

Wat zou een rechtbank van zulk een soort getuigenis denken — twee algemeen bekende getuigen, die beiden over dezelfde feiten getuigen?

Wij zullen nu in de getuigenbank twee discipelen van den Meester laten plaatsnemen. Hier is hun getuigenis:

„Toen wij zoo voortliepen op weg naar Emmaus, vol droefheid over de kruisiging van onzen Heere en sprekend over de gebeurtenissen van de laatste paar dagen, kwam een vreemdeling nader en liep met ons mede. Hij vroeg ons aangaande dezen Jezus. Toen legde Hij ons de schriften uit met betrekking tot Jezus Christus, en zeide: „Moest de Christus niet deze dingen lijden en alzoo in Zijne heerlijkheid ingaan?”

Toen wij bijna onze plaats van bestemming hadden bereikt, was de vreemdeling voornemens ons te verlaten, doch wij noodigden hem uit binnen te komen en met ons te eten. Toen wij aan tafel zaten, nam Hij het brood en zegende het en brak het en gaf het ons. Toen werden onze oogen geopend en wij herkenden den vreemdeling als Jezus, onze Heere en Meester. Hij verdween uit ons midden, doch wij zullen nimmer vergeten, hoe ons hart in ons brandde, terwijl Hij sprak en met ons aanzat”.

Hier hebben wij wederom het getuigenis, niet van een enkelen getuige, maar van twee bekende getuigen, een elk het getuigenis van den ander met bewijzen stavende.

Onze volgende getuige is Petrus, het hoofd der apostelen. Dit is zijn getuigenis:

„Ik was met de andere apostelen in de bovenzaal vergaderd, toen twee discipelen kwamen binnenstormen en ons vertelden, dat de Heere uit de dooden was opgestaan en met hen had geloopt, gesproken en gegeten. Toen zij aldus vertelden, stond Jezus zelf in ons midden en zeide: „Vrede zij ulieden”.

Wij waren verschrikt en bevreesd en dachten, dat wij een geest gezien hadden. Maar Hij zeide tot ons: „Wat zijt gij ontroerd en waarom klimmen zulke overleggingen in uwe harten? Ziet Mijne handen en Mijne voeten, want Ik ben het Zelf; tast Mij aan en ziet; want een geest heeft geen vleesch en beenderen, gelijk gij ziet, dat Ik heb”. Toen toonde Hij ons de wonden in Zijn handen en voeten en toen wij het van blijdschap nog niet geloofden en ons verwonderden, zeide Hij: „Hebt gij hier iets om te eten?” En wij gaven Hem een stuk gebraden visch en honigraten en Hij nam het en Hij at het voor ons” (Luk. 24 : 38-43).

Petrus' getuigenis wordt ondersteund door dat van de andere negen apostelen, die bij hem waren, waarvan een ieder in de getuigenbank zou kunnen plaatsnemen en het getuigenis, dat Petrus heeft gegeven, zou bevestigen.

Thomas, een der apostelen, was bij die gebeurtenis niet tegenwoordig, dus wij zullen hem als een volgende getuige voorstellen. Hier volgt zijn verhaal:

„Petrus en de andere apostelen vertelden mij, dat zij den Heere

gezien hadden en dat Hij met hen gegeten had, maar dat scheen mij zoo ongelooflijk toe, dat ik antwoordde: „Indien Ik in Zijne handen niet zie het teeken der nagelen en mijnen vinger steke in het teeken der nagelen en steke mijne hand in Zijne zijde, ik zal geenszins gelooven”.

Acht dagen later was ik met de andere apostelen in een vergadering bijeen. De deuren waren allen gesloten, doch plotseling stond Jezus in ons midden, zeggende: „Vrede zij ulieden”. Toen wendde Hij zich tot mij en zeide: „Thomas, breng uwe hand en steek ze in Mijne zijde, en zijt niet ongeloovig, maar geloovig”. Ik was hierna overweldigd van vreugde en riep uit: „Mijn Heere en mijn God”. Toen zeide Jezus tot mij: „Thomas, omdat gij gezien hebt zoo hebt gij geloofd; zalig zijn zij, die niet zullen gezien hebben, en nochtans zullen geloofd hebben” (Joh. 20:24-29).

Indien iemand het getuigenis van Thomas in twijfel trekt, laat hem dan een der andere apostelen, die bij die gelegenheid aanwezig waren, ondervragen en hij zal te weten komen, dat hun getuigenis met dat van Thomas overeenkomt.

Al onze getuigen, tot zoover gehoord, zijn vrienden en discipelen van Jezus geweest en opdat er wellicht enkelen kunnen zijn, die dit bewijs zullen verwerpen op grond van het feit, dat de getuigen al te veel bevooroordeeld zijn ten gunste van den verdedigde, zal ik een bitteren tegenstander van Jezus en Zijn discipelen naar de getuigenbank roepen — Saulus van Tarsen — (later bekend als Paulus). Dit is Saulus' eigen getuigenis:

„Ik was bij het steenigen van Stefanus tegenwoordig, een van de discipelen van Jezus, en hield de kleding vast van hen, die aan zijn terechtstelling deelnamen. Spoedig daarna was ik op weg naar Damaskus, om de christenen te vervolgen en hen gevangen naar Jeruzalem te brengen, toen er plotseling rondom mij een licht van den hemel scheen, hetwelk zoo scherp was, dat ik er blind door werd en ter aarde viel. Ik hoorde een stem tot mij zeggen: „Saul, Saul! wat vervolgt gij mij?” „Wie zijt gij, Heere?” antwoordde ik. Toen hoorde ik die ontstellende verklaring, welke mij door merg en been ging: „Ik ben Jezus, Dien gij vervolgt”.

Indien er eenige twijfel bestaat aangaande de geloofwaardigheid en oprechtheid van dezen getuige, wil ik u er aan herinneren, hoe zijn geheele toekomstige levensloopbaan door deze manifestatie geheel en al werd gewijzigd. Hij werd de verdrukke inplaats van de verdrukker, de vervolgde inplaats van de vervolger.

Hij werd zeer dikwijls gegeeseld. Hij werd gesteenigd en in de gevangenis en donkere kerkers geworpen. Hij doorstond veel verdrukking, omdat hij zijn getuigenis, dat Jezus Christus leefde en de Verlosser der wereld was, niet wilde herroepen. Er was in Paulus' gedachte niet de minste twijfel aangaande de opstanding van Jezus. Hij verklaarde met nadruk:

„Indien wij alleenlijk in dit leven op Christus zijn hopen, zoo zijn wij de ellendigste van alle menschen. Maar nu, Christus is opgewekt uit de

dooden en is de eersteling geworden dergenen, die ontslapen zijn. Want dewijl de dood door een mensch is, zoo is ook de opstanding der dooden door een Mensch: Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzoo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden". (1 Kor. 15 : 19-22).

Er zijn andere getuigen, welke konden worden voorgesteld, maar de tijd laat het niet toe. Ik wil alleen eenvoudig uw aandacht vestigen op het feit, dat gedurende de veertig dagen, dat Christus onder Zijn discipelen bediende, Hij hen aan de Zee van Tiberias opzocht en met hen at; Hij werd door meer dan vijfhonderd broederen op een maal gezien; en tenslotte herinnert u zich, dat toen Hij ten hemel voer, de engel daar stond en zeide :

„Gij Galileesche mannen! wat staat gij en ziet op naar den hemel? Deze Jezus, Die van u opgenomen is in den hemel, zal alzoo komen, gelijkewijs gij Hem naar den hemel hebt zien heenvaren". (Hand. 1 : 11).

Het is moeilijk te begrijpen hoe, in het licht van al deze overtuigende verklaringen geleerde menschen, zooals de een, die ik heb aangehaald, de opstanding van Jezus Christus kan verwerpen, tenzij het is, dat zij „ongeloovige Thomassen" zijn en niet willen gelooven, tenzij zij hun vinger in de teekenen der nagelen en in de wonden in Zijn zijde kunnen brengen.

Behalve al deze getuigenissen, welke zijn te vinden in het Nieuwe Testament, hebben wij als Laterdaagsche Heiligen een ander treffend bewijs. Ik zou graag een keuze doen van twee uit de vele getuigen, welke zouden kunnen worden opgeroepen, om het feit van de letterlijke opstanding van Jezus Christus te bevestigen.

Het Boek van Mormon is een heilig verslag, door Joseph Smith vertaald door de gave en macht van God, van de gouden platen, welke hem vanuit hun verscholen plaats in den Heuvel Cumorah in het westelijk deel van den staat New York door den Engel Moroni zijn gegeven.

Het bevat een verslag van de vroegere bewoners van dit westelijk vasteland — de voorouders der Amerikaansche Indianen.

Uit dit verslag vernemen wij, dat ten tijde van de kruisiging van Christus het geheele aanzien van dit westelijk land door hevige aardbevingen werd veranderd. Wegen werden opgebroken en gladde paden werden ruw. Vele steden zonken in de diepte der zee en de inwoners verdronken, enkelen werden door vuur verwoest en anderen werden in de aarde verbrand. Vele bewoners vergingen door verschrikkelijke stormen, orkanen en aardbevingen, welke ongeveer drie uur duurden. Toen was er dikke duisternis, welke drie dagen het land bedekte, gedurende welken tijd er in het geheel geen licht te bekennen was.

Ik wil u dan als getuige voorstellen Nephi, een der overlevenden van deze rampen. Hier is zijn getuigenis:

„Na de groote verwoesting, welke ons land had geteisterd en de drie dagen duisternis, waren de overlevenden — het rechtvaardige gedeelte van het volk — te zamen vergaderd rondom den tempel

in het land Overvloed en spraken over Jezus Christus, van Wien de teekenen aangaande Zijn dood waren gegeven. Terwijl wij aldus spraken, hoorden wij een stem uit den hemel, welke tot onze ziel doordrong, zeggende :

„Ziet mijn geliefden Zoon, in denwelken ik een welbehagen heb, in denwelken ik mijn naam verheerlijkt heb, hoort Hem.

Wij sloegen onze oogen op naar den hemel en ziet, wij zagen een mensch nederdalen uit den hemel, en hij was met een wit kleed gekleed, en hij kwam neder en stond te midden van hen en de oogen der geheele schare waren op hem gericht. En hij strekte zijne hand uit en sprak tot ons, zeggende: „Ziet, Ik ben Jezus Christus, van wien de profeten getuigd hebben, dat hij in de wereld zoude komen..... Staat op en komt tot Mij, opdat gij uwe handen in Mijne zijde moogt drukken en dat gij ook de teekenen der nagelen in Mijne handen en voeten kunt voelen, opdat gij moogt weten, dat Ik de God Israëls en de God der geheele aarde ben, en voor de zonden der wereld omgebracht ben geworden.” (3 Nephi 11 : 7-14).

Wij gingen allen voort en legden onze handen in Zijn zijde en voelden de teekenen der nagelen in Zijn handen en Zijn voeten”.

Hier hebben wij wederom een geheele schare, welke het getuigenis van Nephi zal kunnen staven.

Mijn laatste getuige is moderner en van recenten datum. Het is Joseph Smith, de profeet der laatste bedeeing. Dit is zijn getuigenis :

„In het voorjaar van 1820 woonde ik met mijn vader en moeder in Manchester in den staat New York. Ik was toen slechts veertien jaar oud. Er was in dit gedeelte van het land een groote godsdienstige verwarring. Ik wilde me graag bij een der secten van het christendom aansluiten, maar ik kon niet besluiten, tot welke ik zou toetreden. Ten laatste las ik in het eerste hoofdstuk van Jakobus het vijfde vers: „Indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, die een iegelijk middeljik geeft en niet verwijt, en ze zal hem gegeven worden”. Nimmer heeft een tekst uit de Schriften zoo het hart van een mensch beroert als met het mijne het geval was en ik besloot, de proef op de som te nemen. Ik ging daarom naar de bosschen dichtbij ons huis, in een schoon boschje en knielde daar neder en bad tot mijn Hemelschen Vader. Nadat ik bijna door een ongeziene macht overweldigd was, rustte een licht op mij, en ik zag twee personen, wier heerlijkheid en schoonheid alle beschrijving te boven gaat, boven mij in de lucht staan. Een van hen sprak mij aan, riep me bij mijn naam en zeide, terwijl hij op den andere wees: „Deze is mijn geliefde Zoon; hoor Hem”. Jezus sprak daarna tot mij en gaf mij de inlichtingen, die ik noodig had.

Op 3 April 1836 waren Oliver Cowdery en ik in den Kirtland-tempel aan het bidden, toen het volgende visioen zich voor ons ontsloot :

„De sluier werd van onze geesten weggenomen en de oogen van ons verstand waren geopend. Wij zagen den Heere staan op het borstwerk van het spreekgestoelte voor ons en onder Zijne voeten was een pla-

veisel als van zuiver goud, in kleur gelijk amber. Zijne oogen waren als eene vlam vuurs, het haar Zijns hoofds was wit gelijk de reine sneeuw. Zijn aangezicht overtrof de glans der zon, en Zijne stem was als het geluid van een geruisch van groote wateren, de stem van Jehova zelf, zeggende: „Ik ben de eerste en de laatste, die leeft en die verslagen werd, Ik ben Uw voorspraak bij den Vader.” (Leer en Verbonden 110:1-4).

Ik vraag me af, welke rechtbank in het licht van al deze bewijzen, welke zijn voortgebracht door deze getuigen, niet onomwonden een uitspraak zou doen ten gunste van een aanname van een letterlijke, tastbare opstanding van onzen Heere en Heiland, Jezus Christus.

VERSLAG DER UTRECHTSCH E CONFERENTIE, gehouden op 14 en 15 Maart 1936

Zaterdagavond 8 uur. Een zeer interessante en leerzame lezing met lichtbeelden werd gegeven over het interieur van den Salt Lake Tempel, door een groot aantal aanwezigen met belangstelling gevolgd.

Zondagmorgen 10 uur. Als openingslied werd door alle aanwezigen gezongen lied no. 6 „Vast als een Rotssteen”, waarna door Br. B. v. d. Hazel, gemeentepresident te Utrecht, werd gebeden. Het Utrechtsche koor zong vervolgens lied no. 108 „En ik zag eenen anderen Engel”. Na een inleiding van districts-president A. Woodruff Miller werd een verslag der gebeurtenissen in het district gedurende de afgelopen 6 maanden voorgelezen en de autoriteiten van Kerk en Zending voorgesteld en eenparig ondersteund. Achtereenvolgens spraken daarna Oud. P. D. L. Ward, gemeentepresident van Almelo over het 2e Geloofsartikel en Oud. T. G. Call, gemeentepresident van Arnhem over het 3e Art. des Geloofs. Na een duet van Zr. N. v. Hattum en Zr. E. Vetter sprak Oud. S. K. Hixson, Zondagsschool- en J.M.O.O.V.-opziener over het 6e Artikel des Geloofs. Door het koor werd lied no. 187 „De overwinning verzekerd”, gezongen, waarna Oud. H. Th. Sumsion, zendingsscretaris, het 9e Geloofsartikel verklaarde. Oud. en Zuster S. v. Dongen zongen een duet, waarna Zr. H. F. Lyon, als laatste spreekster het woord voerde en duidelijk uiteenzette, hoe ondeugden als jaloerschheid, kwaadspreken, drift in ons leven plaats zullen moeten maken voor liefde jegens een ieder, verdraagzaamheid en geduld, willen zoowel gemeenten in de Zending als een elk persoon den juisten vooruitgang kunnen maken. Tot slot werd door allen gezongen lied no. 38: „Vat moed! alles is wel”, waarna Oud. C. H. Esperson, districts-president te Groningen, dankzegging uitsprak.

Zondagmiddag 12.15 uur. Onder groote belangstelling van leden en in het bijzonder vrienden werden tijdens een doopdienst 19 personen gedoopt.

Zondagmiddag 3 uur. Lied No. 76 „Verlosser van Israël” werd door alle aanwezigen gezongen, waarna Br. Th. Leeman Sr.

van Utrecht gebed opzond. Nadat de gedoopte leden waren bevestigd, werd als avondmaalslied lied no. 20 gezongen. Door Br. F. v. d. Veur van Utrecht werd een inleiding tot het Avondmaal gegeven, waarna het sacrament aan de leden der Kerk werd toegediend. Als eerste spreker hoorde men van Oud. S. van Dongen, werkzaam te Rotterdam, die uiteenzette, dat het koninkrijk van God op aarde voor de leden van Zijn Kerk beteekent, dat wij den weg zijn opgegaan, die voert tot het eeuwig leven. Wij dienen het Evangelie te leven met hart en ziel. Oud. J. Dieu Jr., werkzaam te Almelo en Oud. E. A. Bingham, werkzaam te Utrecht, zongen een duet, waarna Zr. T. Hartman, presidente in het J.V.O.O.V.-Hoofdbestuur, verklaarde, dat het uitleven van Gods geboden niet moeilijk is, wanneer wij dit met ons gansche hart doen. Is er wel één gebod, dat ons nadeel kan brengen? De vruchten er van komen alle weer tot onszelf terug. Zr. T. van Dongen, werkzaam te Rotterdam, zette uiteen dat de levensidealen van man en vrouw verheven moeten zijn en de kinderen dienen te deelen in de liefde der ouders. Slechts een ouder, die het kind de liefde geeft, die het zoo zeer behoeft, geeft het kind de reinste vreugde op aarde. Tot slot werd gezongen lied no. 67 „Wij danken U, Heere”, waarna Br. J. Copier Jr. van Utrecht dankzegging uitsprak.

Zondagavond 7 uur. Als openingslied werd gezamenlijk gezongen lied no. 65 „Eere den Profet”, waarna Oud. J. Landward, districts-president van Amsterdam, bad. Hierna werd gezongen lied no. 101 „De boodschap der zaligheid”, waarna als eerste spreker optrad Br. B. la Maitre, 1e raadgever in het Utrechtsche gem. presidentschap. Spr. verklaarde duidelijk de eerste beginselen van het Evangelie. Ook voor hen, die deze nog nimmer hebben gehoord, is een kans op dezelfde zegeningen na gehoorzaamheid. I Petr. 3 : 18-20 verklaart de zending van Christus aan de geestenwereld. Na een solo van Oud. J. Dieu Jr. sprak Oud. J. J. v. Langeveld, districts-president van Rotterdam, en zette uiteen, dat de sleutelen van het koninkrijk van Christus op aarde zijn teruggebracht en dat ook thans „wat op aarde gebonden wordt, in de hemelen zal gebonden zijn”. Thans kunnen huwelijken in de tempels worden gesloten voor tijd en eeuwigheid. — Reinheid speelt evenwel een zeer groote rol en overtredingen zullen door de straffende hand van God worden gevoeld. Het voorbeeld van David's zonde toont aan, hoe groot deze overtreding in God's oogen is. Na een orgel solo van Zr. W. Verstrate van Amsterdam hoorde men als laatste spreker van Pres. T. E. Lyon.

Wij mogen dankbaar zijn voor huidige openbaringen, aldus spreker, waardoor wij in staat zijn, dingen, die in den Bijbel niet duidelijk zijn, beter uiteen te zetten. Willen wij echter vooruitgang maken in de Kerk en onze leerstellingen door daden prediken, dan moet er meer eenheid zijn; dan zullen wij menschen trekken en onze leerstellingen verbreiden. Levend geloof is een

voornaam factor en overwint moeilijkheden. Enkele doopelingen, die vanmiddag tot Christus' Kerk zijn toegetreden, hebben hiervoor het bewijs kunnen leveren. Enkele minderjarigen konden geen toestemming van hun ouders verkrijgen. Zij en zendelingen en leden besloten te vasten en te bidden met gevolg, dat de laatste toestemming binnenkwam laat op den Zaterdagavond voor den doopdag. Wij dienen naar huis te gaan met het vaste voornemen, naarstig te zijn in het onderhouden van de ons gegeven geboden en onze plichten waar te nemen. Ter eere der vertrekkende zendelingen, Oud. Hixson en Sumsion, zongen Oud. J. Dieu Jr. en J. Landward een duet. Hierna zongen de aanwezigen lied no. 26 „O, mijn Vader“, waarna Oud. D. T. Lewis, werkzaam te Amsterdam, dankzegging uitsprak.

Deze conferentie kan waarlijk als een geestelijk feest worden beschouwd. Hoewel het zich 6 maanden geleden liet aanzien, dat men naar een andere zaal moest uitzien, wilde men alle conferentiegangers kunnen tevreden stellen, is dit, dank zij de vindingrijkheid van zendelingen en vrienden, niet noodig geweest. „Wie niet sterk is, moet slim zijn“ was hun slagwoord en zij hebben met behulp van een microfoon een flink aantal menschen in de Z.H.V.-kamer, die zich boven de zaal bevindt, kunnen laten plaatsnemen, waardoor ook zij de sprekers gemakkelijk konden volgen. Men mag dank zij dit alles, dan ook een groote stijging in aanwezigen-aantal boeken.

PRIESTERSCHAPS-LINIE

Priesterschapslinie van den vorigen zendingspresident, hier op verzoek gegeven:

Frank I. Kooyman verordineerd tot hoogepriester, 30 October 1927, door Joseph Fielding Smith.

Joseph Fielding Smith verordineerd tot Apostel, 7 April 1910, door President Joseph F. Smith.

Joseph F. Smith verordineerd tot Apostel, 1 Juli 1866, door President Brigham Young.

Brigham Young verordineerd tot Apostel, 14 Februari 1835, onder de handen van Oliver Cowdery, David Whitmer en Martin Harris, die op denzelfden dag gezegend werden onder handoplegging van het Presidentschap (Joseph Smith, Sidney Rigdon en Frederick G. Williams) om twaalf ouderlingen uit te kiezen voor het vormen van den Raad van Twaalf Apostelen.

Joseph Smith verordineerd tot Apostel in Juni 1829 door Petrus, Jakobus en Johannes. (Sidney Rigdon en F. G. Williams verordineerd tot hoogepriester en aangesteld tot Raadgevers in het Eerste Presidentschap, 18 Maart 1833, door Joseph den Profheet.)

Petrus, Jakobus en Johannes verordineerd tot Apostel door den Heere Jezus Christus. (Zie Johannes 15.)

EEN DAG VAN GROOTE VREUGDE

Door G. T. Riebeek

Het is nu honderd jaar geleden, dat God op deze aarde iets herstelde, dat groote blijdschap en geluk bracht aan honderduizenden van Zijne kinderen.

Vele lange jaren waren voorbij gegaan, sinds vele menschen het tijdelijke met het eeuwige hadden verwisseld. Gescheiden van hun lichaam, hebben zij hierna hun strijd doorgestreden gelijk de levenden hier op aarde en zich verheugd in de wondervolle waarheden van het Evangelie, dat hun in dezen geestelijken staat door dienstknechten van den Allerhoogste gepredikt werd. Met liefde en toewijding hebben zij de boodschap

van leven en zaligheid ter harte genomen en op deze wijze be-
wezen, erfgenamen te zijn van Gods Koninkrijk. Iets ontbrak hun
echter en hiernaar werd reikhalzend uitgezien. Wilden zij een
volheid van vreugde ontvangen en den weg van eeuwigen
vooruitgang verder kunnen volgen, dan hadden zij noodig een
verbond te sluiten met hun Hemelschen Vader aan het watergraf,
de Gave des Heiligen Geestes, dezen Leider in alle waarheid, en
hunne begiftigingen te ontvangen en de eeuwige huwelijksbanden
met hunne echtgenooten en hunne kinderen te bevestigen. Deze
verordeningen hadden echter op aarde moeten geschieden en ze
zouden dit alles voor eeuwig hebben moeten ontberen, indien God
niet in deze zaak had voorzien. Denkt U dus een oogenblik de
vreugde in van die vele duizenden, toen Elia de opdracht kreeg,
de sleutelen van het verlossingswerk voor hen op aarde te her-
stellen. Nooit zal in die dagen door de levenden begrepen zijn,
welk een verbazend liefdewerk hier werd geopend. Slechts door
ons in hun toestand van hulpeloosheid te verplaatsen, kunnen we
eenig begrip krijgen van de dankbaarheid, die hun op dit oogenblik
vervuld moet hebben. Sindsdien is dit werk voor miljoenen
dooden gedaan door Heiligen, die hun taak in deze, of zooals de
Profeet Joseph Smith het uitdrukte, als heilanden op den berg Zions,
begrepen. Wonderlijke openbaringen en manifestaties zijn bij dit
werk den Heiligen gegeven. Inmiddels is deze geest van Elia ook
tot de Zendingen doorgedrongen en duizenden mannen en vrouwen
hebben zich beijverd, de namen van hun voorouders op te zoeken
en het verlossende werk voor hen te laten doen in een van de
tempels. Welke zegeningen heeft dit werk reeds voor dooden en
levenden afgeworpen! In wat voor een tijd leven we toch? Zijn
we zooveel beter dan onze voorouders, dat God òns dit heilige
werk heeft toevertrouwd? O, laten we steeds indachtig zijn,
de ontzaglijke verantwoordelijkheid, welke op onze schouders

geplaatst is. Konden we maar ten deele beseffen, hoe naar onze liefde en getrouwheid gehunkerd wordt.

Ook in deze Zending begint deze geest van liefde tot de leden door te dringen. Een vereeniging van Genealogische werkers is opgericht en georganiseerd hopen wij dit werk tot een gezegend einde te brengen. Wij kunnen verzekerd zijn bij ons pogen niet alleen te staan, want de gebeden van duizenden volgen ons en inspiratie van omhoog zal ons deel zijn. God zegene ons, opdat anderen in ons gezegend mogen worden,

OVERLEDEN

Op 19 Maart j.l. werd Willem Overduyn, tijdens zijn lunchuur op weg van kantoor naar huis, als gevolg van een auto-ongeval gedood. Hij werd 2 Mei 1913 te Leiden geboren en op 18 September 1924 door Oud. H. B. Taylor gedoopt.

Hij was een ijverig werker in de Kerk en steeds bereid, zijn tijd en talenten te geven aan het opbouwen van het Koninkrijk van God op aarde. De toewijding, welke hij voor de Kerk en het Evangelie betoonde, wordt het best bewezen door de plannen, welke vervat zijn in zijn winnend artikel, hetwelk hij voor den O.O.V.-leuze-

wedstrijd in 1934 schreef (Zie *De Ster* van 1 Maart 1935, blz. 78). Tot aan den tijd van zijn heengaan is hij deze idealen getrouw gebleven en ijverig werkzaam geweest als gemeente-secretaris van de Leidsche gemeente, president van de Leidsche J.M.O.O.V., en leeraar in de Zondagsschool, terwijl hij zeer stipt was in het nakomen der plichten, met zijn roeping in het priesterschap gepaard gaande.

Op Zondagavond 22 Maart j.l. werd er in de gemeentenzaal te Leiden een speciale rouwdienst gehouden, door vele vrienden bijgewoond en waarbij op warme wijze het schoone leven, dat hij heeft geleid en de verhevenheid zijner idealen hulde werd gebracht. De groote achting, welke men allerwege voor hem gevoelde, werd duidelijk bewezen door de groote menigte, die aan zijn groeve op de begraafplaats „Rhijnholff” was geschaard, om hem op Maandag, 23 Maart l.l., de laatste eer te bewijzen.

Met zijn heengaan verliest de Kerk in Nederland een harer ijverigste werkers en zijn familie een geliefden zoon en broeder.

KERKNIEUWS VAN OVERAL

In 1927 werd Professor Dr. Max Haenle van de Universiteit van Erlangen, Duitschland, als een lid van een Duitsche regeeringscommissie naar Utah en later naar Hawai gezonden, teneinde een studie te maken van de practische toepassing van den godsdienst der Heiligen der Laatste Dagen op de vraagstukken van het dagelijksch leven, onder de inwoners van Utah en de bewoners van Hawai, waarvan vele duizenden Mormoon zijn. Uit een artikel in de *Deseret News* van 15 Februari 1936 vernemen wij, dat in een onlangs te Munchen, Duitschland, gehouden openbare lezing Professor Haenle de hooge moraliteit beschreef, het uitstekende onderwijssysteem, de Kerkorganisatie en de begeerde burgerlijke toestanden, welke in Utah te vinden zijn. Hij verklaarde verder, dat de Duitsche regeering een aantal in de Mormoonsche gemeenschap bestudeerde methoden heeft aanvaard, waaronder het eenmaal per maand vasten als middel tot sociale verbetering.

Tijdens zijn verblijf in Utah maakte Professor Haenle kennis met wijlen President Ivins, wien hij zeer bewonderde. Na het vernemen van zijn overlijdensbericht, zond hij een groot lint met het opschrift: „In Treuem Gedenken — Dr. Max Haenle”, hetwelk aan een krans moest worden gehecht voor het graf van wijlen onzen Kerkleider.

ONDER DE HOLLANDERS IN 'T ROTSGEBERGTE

9 Februari. — 't Hollandsche tempel-comite, bestaande uit C. G. v. d. Linden, H. Schilperoort, I. Doezie en H. J. v. d. Berghe vergadert te Salt Lake City. Sinds het heropenen van den Zoutmeertempel, maanden lang gesloten wegens verbouwingen, werd deze liefdesarbeid met vernieuwde ijver hervat.

CONFERENTIE-AANKONDIGING

De voorjaarsconferentie van het Rotterdamsche district zal op 18 en 19 April a.s. te Rotterdam worden gehouden.

De vergaderingen zijn als volgt:

ZATERDAGAVOND 8 UUR: Openbare vergadering.

ZONDAG OM 10 UUR V.M., EN 3 UUR N.M. IN GEBOUW „EXCELSIOR”, ST. JANSTRAAT 15, EN 7 UUR N.M. IN HET „NUTSGEBOUW” OPPERT 81:

Openbare vergaderingen.

Hoewel alle vergaderingen voor leden en vrienden toegankelijk zijn, is het van zeer groot belang, dat elk lid der gemeentebesturen en alle ambtenaren (essen) en leeraars(essen) van alle organisaties in het Rotterdamsche district in de middagvergadering aanwezig zijn. In die bijeenkomst zullen speciale onderwerpen, met betrekking tot hun werk en verantwoording, worden behandeld.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistente: JOHANNA A. RIET.

VAN DE REDACTIE

Een profetie en haar vervulling

Op 3 April 1836 werd in den Kirtland-Tempel een speciale vergadering gehouden. Joseph Smith meldt, dat Jezus Christus, de Heiland der wereld, verscheen en zeide:

„Want ziet, Ik heb dit huis aangenomen..... ja, de harten van duizenden en tienduizenden zullen zich grootelijks verheugen tengevolge der zegeningen, welke uitgestort zullen worden, en de begiftiging, welke aan Mijne dienstknechten in dit huis geschonken is..... En de faam van dit huis zal zich in vreemde landen verspreiden.” *Leer en Verbonden*, Afd. 110:7, 9 en 10.

Hier is een profetie, waardoor de betrouwbaarheid van de verklaringen van Joseph Smith getoetst kan worden. Toen deze bewering werd geschreven en aan de wereld gegeven, telde de Kerkorganisatie, waarover hij stond, slechts enkele honderden leden en werd alreeds door het gepeupelgeweld met den ondergang bedreigd. De leden hadden kort daarvoor een betrekkelijk klein Kerkgebouw voltooid, hetwelk zij een tempel noemden en dat zich bevond aan de oevers van een binnenmeer, in een landelijk district.

Overall in de wereld waren duizenden en duizenden grootere en prachtiger gebouwen te vinden. Waarom moest hij denken, dat de faam van, hetgeen binnen zijn muren plaatsvond, dat gebouw over de geheele wereld bekend zou doen zijn?

Omdat hij wist, dat hij een visioen had gezien en hij wist, dat de Heere Jezus Christus binnen zijn muren was verschenen en deze uitspraak had gedaan.

Daarom aarzelde hij niet hetgeen hij wist waar te zijn, bekend te maken. Want het woord des Heeren was voor Joseph Smith immer een waar profetisch woord.

Doch wat aangaande de vervulling van deze woorden? Leest u op dit oogenblik niet een gedeelte der vervulling? — de faam, die zich in een vreemde taal en een vreemd land heeft verspreid! Overall in de wereld en op de eilanden der zee weten de menschen aangaande den Kirtland-tempel en verheugen zich in de zegeningen, welke zij zijn deelachtig geworden door de machten, binnen de muren van den tempel geopenbaard. Wederom rechtvaardigt de tijd den Laterdaagschen profet.

DE EERSTE TEMPEL, OPGERICHT IN DE BEDEELING VAN DE
VOLHEID DER TIJDEN

Ingewijd in Kirtland, Ohio, Ver. Staten van Noord-Amerika, 27 Maart 1836

DE KIRTLAND-TEMPEL EN ZIJN BETEEKENIS VOOR
DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

Door T. Edgar Lyon

Een der meest onderscheidende trekken, welke het oude Israël kenmerkte, was zijn ijver in het bouwen van tempels — in werkelijkheid „Huizen des Heeren”. Toen zij in de wildernis doolden en niet tot het bouwen van een tempel in staat waren, droegen zij den Tabernakel met zich mede, welke feitelijk een verplaatsbare tempel was. Toen zij in het Beloofde Land waren, spaarden zij moeiten noch kosten om een schitterenden tempel op te richten, welke zou staan als een symbool van de tegenwoordigheid van God bij hen. Toen zij vanuit Jeruzalem waren verdreven, verlangden zij terug te keeren, opdat zij opnieuw een tempel voor den Heere God van Israël zouden kunnen bouwen. Toen zij ten laatste mochten terugkeeren, was een hunner eerste gedachten, een tempel op te richten. De geschiedenis aangaande hun strijd en tegenstand, welke Zerubbábel ondervond tijdens het herbouwen van den tempel en de herleving van het godsdienstig leven en geloof en toewijding onder Ezra en Nehemia, waarvan de tempel het

middelpunt vormde, is een der aandoenlijkste in den Bijbelleer. Zooals het met Israël van ouds was, is het ook met het modern Israël. De geest van tempelbouw heeft ook hen vanaf den beginne gekenmerkt.

Vroeg in het jaar 1833 gaf de Heere een gebod, dat de Heiligen een tempel zouden bouwen en tijdens den zomer van hetzelfde jaar werd met het werk aangevangen, teneinde dit gebod na te komen. Slechts enkele honderden in getal en practisch allen arm en een strijd voerend om het bestaan, werkten deze laterdaagsche volgelingen van den waren en levenden God onafgebroken, om al het in hun bereik liggende te doen om den besten en schoonsten tempel te bouwen. De voorvallen aangaande opoffering, armoede, samenwerking, vasten en gebed, welke allen met de oprichting van dit gebouw gepaard gingen, zijn de hartroerendste in de Kerkgeschiedenis. Er mag zekerlijk worden gezegd, dat het bouwen werd ondernomen, toen hun middelen bestonden uit verstand, spierkracht, geloof en moed. De mannen houwden en hakten steen en hout, bluschten kalk en bouwden en verfraaiden het gebouw. De vrouwen breiden en naaiden kleding, voedden en zorgden voor deze arbeiders. Alles werd gedaan zonder gedachte op loonen of een belooning in aardse goederen. Op zekere keer, toen er geld noodig was, knipten de vrouwen haar lange haar af en verkochten dit aan pruikenmakers, teneinde zodoende te kunnen voorzien in den aankoop van touwen voor de kranen, waarmede de steenen in de muren werden geheschen. Sidney Rigdon was zekerlijk gerechtigd, tijdens de inwijdingsdiensten te zeggen, dat enkelen de muren, in de stille schaduwen van den nacht, hadden besprenkeld met hun tranen, terwijl zij den God des hemels baden, hen te beschermen, opdat zij in staat zouden mogen zijn, dit heilige gebouw te voltooien.

Het is niet de omvang van een huis van aanbedding, welke bepaalt, of het een kerk of een tempel is. Noch zijn het de kosten van het gebouw. Het is eerder het doel, waarvoor het is gebouwd, de oprechtheid en opoffering, waarmede het is opgetrokken en of de Heere het al of niet zal aannemen als het Zijne, en aldus Zijn goedkeuringsstempel op het gebouw aanbrengt. Toen de tempel te Kirtland, Ohio, voltooid was en gereed voor de inwijding, zou nog slechts aan de laatste drie vereischten moeten worden voldaan. Zondag, 27 Maart 1836, was voor den inwijdingsdienst terzijde gezet. Nadat het Eerste Presidentschap en andere Kerkleiders de spreekgestoelten van de Aäronische en Melchizedeksche Priesterschap hadden ingewijd, werden om 8 uur v.m. de deuren geopend. Meer dan 500 menschen hadden meer dan een uur buiten staan wachten en lang, voor de vergadering om 9 uur tot orde werd geroepen, was het gebouw tjokvol — zoodat verscheidene honderden teleurgesteld moesten worden, ofschoon zelfs bijna 1000 zielen een plaatsje binnen het gebouw hadden gevonden. Na een toespraak van Sidney Rigdon en het zingen van gelegenheidsliederen, o.m.

„De Dag der Bevrijding”, zond Joseph Smith het inwijdingsgebed op, hetwelk door openbaring werd gegeven (*Zie Leer en Verbonden*, Afd. 109). Tijdens den dienst zag men een engel verschijnen en op het podium plaatsnemen en vele andere teekenen van geestelijke manifestaties werden door de aanwezigen waargenomen. Wij kunnen niets meer doen dan ons het inspireerend effect indenken, teweeggebracht tijdens het zingen van het sluitingslied „God's Geest brandt in 't harte”, speciaal voor de gelegenheid geschreven.

Op den avond van dienzelfden gedenkwaardigen Zondag werd een andere vergadering gehouden, speciaal voor de verschillende quorums van de priesterschap in den tempel, bij welke gelegenheid 416 leden van de Kerk aanwezig waren. De Profeet Joseph gaf hun instructies aangaande de verordening van het voetwasschen, welke geopenbaard was. Toen werd een getuigenisvergadering gehouden, waarbij men den geest van profetie en talen genoot. George A. Smith stond op en begon te profeteeren, toen een geluid werd vernomen als van een geweldig sterken wind, welke den tempel vervulde. De gansche vergadering stond gelijktijdig op, als door een onzichtbare macht gedreven; velen begonnen in talen te spreken en te profeteeren; anderen zagen heerlijke visioenen en Joseph Smith zag engelen de zaal binnenkomen en getuigde dit tot de aanwezigen. De menschen in den omtrek — waarvan velen niet-Mormonen — snelden, nadat zij het geruisch hadden gehoord, naar den tempel en zagen een schitterend licht als een vuurkolom op den Tempel rusten. Zij waren verbaasd over het gebeurde. Aldus werd den Tempel de „Pinksteruitstorting” geschonken en de leden waren tevreden, dat de Heere hun pogingen had erkend en hun offer had aangenomen.

Doch met al deze manifestaties was het ware doel, waarvoor de Tempel gebouwd was, nog steeds onbekend. In de openbaring, waarin het oprichten er van werd geboden, had de Heere gezegd:

„..... Ik gaf aan u een gebod, dat gij een huis zoudt bouwen en in hetzelfde ben Ik voornemens hen, die Ik verkozen heb, met macht van omhoog te begiftigen.”

Leer en Verbonden Afd. 95:8.

Hier werd melding gemaakt van zekere hemelsche begiftigingen, doch wat waren het? Het antwoord kwam als gevolg van een der wonderlijkste visioenen, ooit in de Laatste Bedeeling gegeven. Op Zondag, 3 April 1836, werd een plechtige vergadering van leden in den Kirtland-tempel gehouden. De teekenen van des Heeren Avondmaal werden door de Twaalf Apostelen gezegend en door den Profeet en andere leden der presidentschappen van de presideerende quorums van Hooge Priesters aan de leden toegeëdiend. Na deze ceremonie trokken de Profeet en Oliver Cowdery zich terug op een plaats voor het spreekgestoelte van de Melchizedeksche Priesterschap, nadat de sluijer, welke het spreekgestoelte van de tempelzaal scheidde, was neergelaten. Zij knielden in gebed neer en nadat zij hun smeekbede hadden geëindigd, opende

zich een heerlijk visioen voor hen. Met de beste bewoordingen, welke de Profeet kon vinden, trachtte hij een beschrijving te geven van de wonderlijke manifestatie, waarvan zij getuigen waren. Deze is te lezen in Afdeeling 110 van *Leer en Verbonden*. Men dient evenwel in gedachten te houden, dat deze woorden van stervelingen op zijn hoogst nog slechts een zwakke en vergeefsche poging zijn, om ons de schoonheid van hetgeen zij aanschouwden te beschrijven.

Wij lezen, dat Jezus verscheen en zeide: „Ik heb dit huis aangenomen en Mijnen naam zal hier zijn en Ik zal Mijzelven in dit huis in genade aan Mijn volk openbaren.” Deze hoopvolle woorden verzekerden den Heiligen voor eens en altijd, dat hun arbeid in de oogen van den Heiland aannemelijk was. Wij lezen verder, dat Mozes verscheen en op hen de sleutelen bevestigde van de vergadering van Israël van de vier einden der aarde. Toen verscheen Elias en bevestigde op hen de sleutelen van de bedeeeling van Abraham. En ten laatste verscheen de profeet Elia, die in vervulling van de profetie van Maliachi op hen de sleutelen bevestigde van het Priesterschap aangaande het keeren van de harten der kinderen tot de vaders en de harten der vaders tot de kinderen.

Binnen de muren van dit betrekkelijk kleine gebouw had zich een der wonderlijkste gebeurtenissen in het godsdienstleven der Laatste Bedeeeling afgespeeld. De Bijbel meldt, dat op een zeker tijdstip in de aardsche bediening van onzen Heiland Hij, in tegenwoordigheid van drie van Zijn verkoren Twaalf, een bezoek ontving van Mozes en Elia, die met Hem spraken. Deze visitatie moet er een geweest zijn, waarin deze groote figuren der vroegere bedeeelingen op Jezus de sleutelen bevestigden van de bedeeelingen, waarover zij waren geplaatst. En nu kwamen zij voor onzen tijd wederom en brachten de sleutelen, waardoor God's plan voor de vergadering van Zijn verkoren volk, voor het te zamen brengen van alle dingen in Christus, voor de verlossing der menschheid konden worden ten uitvoer gelegd. Door de goddelijke autoriteit, te dien tijde bevestigd, ontving de Laterdaagsche Kerk de volle autoriteit, het prediken en het werk van de volheid van het Evangelie te ondernemen.

Men bedenke wel, dat dit soort openbaring geen poging doet, alles wat gedurende het visioen werd geopenbaard en bevestigd, ten volle te beschrijven. Er wordt slechts melding van gemaakt, dat de „sleutelen” op hen werden bevestigd. Door middel van dit gezag wordt het veredelend en heilig werk voor de verlossing van levenden en dooden binnen de muren van heilige tot dit doeleinde ingewijde tempels verricht. Levende zielen mogen de tempels betreden en zich hun eigen begiftigingen verzekeren en paren mogen voor tijd en alle eeuwigheid huwen, terwijl hun vereeniging wordt verzegeld door den heiligen geest en de door Elia bevestigde macht. In het belang van de dooden wordt de doop

bediend volgens 1 Kor. 15 : 29 en de begiftigingszegeningen zijn in het bereik van hen, tot wie het Evangelie in de geestenwereld wordt gepredikt, zooals de Bijbel aangeeft :

„Want daartoe is ook den dooden het Evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar den mensch in het vleesch, maar leven zouden naar God in den Geest”. (1 Petr. 4 : 6).

Elia de profeet, die ten hemel werd opgenomen zonder den dood te smaken, schijnt een speciale roeping te hebben in het houden van de macht en autoriteit van dit werk. Hij staat over dit belangrijke werk van het doopen voor de dooden, begiftigingen voor de levenden en dooden, en verzegelingen voor levenden en dooden. Zijn eigen leven is een symbool voor ons van het voortdurend bestaan, dat wij door tijd en alle eeuwigheid heen zullen leiden. Door het bevestigen van de sleutelen, welke hij houdt, zullen diegenen der menschelijke familie, die gewillig zijn, zich te houden aan de wetten en verordeningen van het Evangelie, in een groote voorvaderlijke keten worden te zamen geklonken, ouders aan kinderen, kinderen aan ouders, in een onafgebroken keten, welke terugvoert tot onze eersten vader en onze eerste moeder, Adam en Eva, die de eerste zoon en dochter van God waren. Aldus zullen wij vereenigd zijn in de groote familie van God's aardsche kinderen en Koningen en Priesters worden gemaakt, Prinsen en Prinsessen van den Allerhoogsten God in Zijn Celestiaal Koninkrijk.

Indien wij deze dingen overwegen, dient ons hart zich te verheugen in de opofferingen, welke deze eerste Kerkleden zich hebben getroost, en waardoor zij zulk een genade in de oogen van den Heere vonden, dat zij deze keurzegeningen mochten deelachtig worden. Onze dank dient op te stijgen tot den God van Israël voor deze zegeningen en de verzekering, dat zij ons mededeelen in de onsterfelijkheid en verhooging in het hiernamaals. Vanaf het begin te Kirtland heeft het tempelwerk van de Laterdaagsche Heiligen zich uitgebreid, totdat het thans dag en nacht in tempels in de verafgelegen deelen der aarde en op de eilanden der zee voortgang vindt. Honderd jaar heeft de Kerk de haar toevertrouwde sleutelen bewaard en gaat met deze sleutelen de tweede eeuw in, om haar roeping als het zichtbare Koninkrijk van God op aarde te verheerlijken, opdat het kan worden veranderd in het Koninkrijk der Hemelen, wanneer de Heere wederkeert om te regeeren.

Lichter en zwaarder

Gemakk'lijk is 't, een woord tot Jezus' lof te spreken,
 Maar zwaarder, te voldoen aan 't: „Volg mij!” zijner stem.
 't Is lichter, voor den Heer den palmtak op te steken,
 Dan 't Kruis te dragen achter hem.

Dr. E. Laurillard.

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Ouders- en Evangelieleerklas)

Voor 1en en 2en Zondag in April 1936.

HOOFDSTUK XVII

(Vervolg)

Geveinsdheid verder veroordeeld ¹⁾

De menschen zijn geneigd, hun medemenschen te beoordeelen en zonder inachtneming van feiten of omstandigheden te prijzen of af te keuren. Over een vooringenomen en onondersteund oordeel sprak de Meester Zijn afkeuring uit. „Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordet”, raadde Hij aan, want naar de mate, waarmede hij anderen oordeelt, zal hij zelf geoordeeld worden. De man, die immer klaar staat, zijns broeders fouten te verbeteren, de splinter uit het oog van zijn naaste te verwijderen, zoodat de naaste de dingen kan zien, zooals de belangstellende en tusschenbeide komende vriend hem die graag wil laten zien, werd als een geveinsde aangemerkt. Wat was de plek in het gezicht van zijn naaste in vergelijking met de gezichtsbelemmerende balk in zijn eigen oog? Hebben de eeuwen tusschen de dagen van Christus en onzen eigen tijd ons minder vurig gemaakt in het herstellen van het verkeerde gezichtspunt van hen, die ons gezichtspunt niet kunnen of willen deelen en de dingen zien, zooals wij dat doen?

Deze discipelen, waarvan er enkelen spoedig in de autoriteit van het Heilig Apostelschap moesten bedienen, werden gewaarschuwd tegen het onvoorzichtig en onbezonnen uitstrooien van de hun toevertrouwde heilige waarheden en voorschriften. Het zou hun plicht zijn de geesten te onderscheiden van hen, dien zij zouden trachten te onderwijzen en wijsheid bijbrengen. De woorden van den Meester waren sterk: „Geef het heilige den honden niet, noch werpt uw paalen voor de zwijnen, opdat zij niet te eeniger tijd dezelve met hunne voeten vertreden en zich omkeerende u verscheuren.”²⁾

Belofte en nieuwe verzekering

Dat hun gebeden zouden worden gehoord en beantwoord, volgde als een rijke belofte. Zij mochten vragen en zouden ontvangen; zij mochten kloppen en de deur zou geopend worden. De Hemelsche Vader zou zekerlijk niet minder zorgzaam zijn dan een aardsche ouder; en welke vader zou de bede van zijn zoon om brood beantwoorden door hem een steen te geven, en wie zou een slang geven, wanneer om een visch werd gevraagd? Met groote zekerheid zou God goede gaven uitstorten op hen, die overeenkomstig hun nooden in geloof zouden vragen. „*Alle dingen dan, die gij*

¹⁾ Matth. 7:1-5; Luk. 6:37, 38, 41, 42; vergelijk B. v. M. 3 Nephi 14:1-5.

²⁾ Matth. 7:6; vergelijk B. v. M. 3 Nephi 14:6.

wilt, dat u de menschen zouden doen, doet gij hun ook alzoo; want dat is de Wet en de Profeten."

Het rechte en smalle pad, waardoor de mensch in goddelijkheid kan wandelen, werd vergeleken met den breeden weg, die tot het verderf leidt. Valsche profeten zouden moeten worden vermeden, zooals er toen onder het volk waren, die zich als schapen voordeden en in werkelijkheid grijpende wolven waren. Men zou deze kunnen herkennen aan hun werken en de gevolgen er van, zelfs zooals een boom naar zijn vruchten als goed of kwaad wordt bestempeld. Een doornenstruik kan geen druiven voortbrengen en distelen geen vijgen. Omgekeerd is het werkelijk voor een goeden boom onmogelijk kwade vruchten voort te brengen, zoowel voor een nutteloozen en verdorven boom, goede vruchten voort te brengen.

Godsdienst beteekent meer dan de lippenbelijding. Jezus verzekerde, dat er in den oordeelsdag velen aanhankelijkheid aan Hem zouden voorwenden, zeggende: „Heere, Heere, hebben wij niet in Uwen naam geprofeteerd, en in Uwen naam duivelen uitgeworpen en in Uwen naam vele krachten gedaan? En dan zal Ik hun openlijk aanzeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij, die de ongerechtigheid werkt!” Slechts door het doen van den wil des Vaders is de reddende genade van den Zoon te erlangen. Het zich aanmatigen van spreken en handelen in den naam van den Heere zonder de gave van autoriteit, zooals de Heere alleen kan geven, beteekent aan geveinsdheid nog heiligschennis toevoegen. Zelfs het verrichten van wonderen is geen rechtvaardiging voor de aanspraken van hen, die voorgeven in de verordeningen van het evangelie te bedienen, terwijl ontbloot van de autoriteit van het Heilig Priesterschap.¹⁾

Hooren en doen²⁾

De Bergrede heeft sinds dat zij gegeven werd, door alle jaren heen gestaan zonder een andere, welke daarmede vergeleken kan worden. Geen menschelijk wezen heeft sindsdien een toespraak van dien aard gegeven. De geest der rede is geheel en al die van oprechtheid en daad en gekant tegen ijdele belijding en veronachtzaming. In de slotzinnen toonde de Heere de nutteloozheid van hooren alleen aan, in tegenstelling met de doeltreffendheid van het doen. De mensch, die hoort en handelt, wordt vergeleken met den verstandigen bouwer, die de fundeering van zijn huis op een rots aanbrengt; en ondanks regen en stormen en overstromingen is het huis blijven staan. Hij, die hoort en niet gehoorzaamt, is gelijk aan den dwazen man, die zijn huis op het zand bouwt; en wanneer de regen nederviel, het stormde of overstromingen kwamen, viel het en zijn val was groot.

Dergelijke leerstellingen verbaasden het volk. Voor Zijn ken-

¹⁾ Artikelen des Geloofs, X: 1-20 en XII: 1-30.

²⁾ Matth. 7: 24-29; Luk. 6: 46-49; vergelijk B. v. M. 3 Nephi 14: 24-27.

merkende leeringen had de Prediker geen andere autoriteit aangevoerd dan de Zijne. Zijn toespraak was vrij van alle opstelling van rabbinaal voorbehoud; het evangelie ging de wet te boven: „Want Hij leerde hen als machthebbende en niet als de schriftgeleerden”.

HOOFDSTUK XVIII.

Als machthebbende

Mattheus' verslag aangaande de zoo waardevolle toespraak, ons bekend als de Bergrede, besluit met een krachtigen zin van hemzelf, welke terugslaat op de uitwerking van des Meesters woorden op het volk: „Want Hij leerde hen als machthebbende en niet als de schriftgeleerden”.¹⁾

Een treffende eigenschap van Christus' bediening was het geheel en al uitblijven van eenige aanspraak op menselijke bevoegdheid voor Zijn woorden en daden; de opdracht, welke Hij beleet te hebben, was die van den Vader, Die Hem gezonden had. Zijn toespraken, hetzij gegeven tot menigten of slechts in afzondering tot enkelen, waren vrij van de met zorg bewerkte aanhalingen, welke de predikers van heden zoo gaarne gebruiken. Zijn gezaghebbend „Ik zeg u” verving het beroep op gezag en overtrof alle mogelijke reeksen voorafgaande geboden of gevolgtrekkingen. Hierin verschilden Zijn woorden in groote mate van de geleerde uitspraken der schriftgeleerden, Farizeën en rabbijnen. Door Zijn geheele zending heen waren onafscheidelijk aan Hem verbonden kracht en gezag kenbaar over dingen en de machten der natuur, over menschen en duivelen, over leven en dood. Het zal ons doel zijn, een aantal voorvallen te overwegen, waarin des Heeren macht in verschillende machtige werken werd getoond.

De dienstknecht van den hoofdman genezen

Van den Berg der Zaligsprekingen keerde Jezus naar Kapernaum terug; of dit rechtstreeks was of langs een omweg, waarbij nog andere machtige werken en genade werden betoond, is van weinig belang. Er was te dien tijde een Romeinsch garnizoen in de stad. Een militair ambtenaar, een hoofdman of kapitein over een honderd man, was daar gevestigd. In de huishouding van dezen hoofdman was ook een geacht dienstknecht werkzaam, die ziek was en op sterven lag. De hoofdman had geloof, dat Christus zijn knecht kon genezen en riep de tusschenkomst in van de Joodsche ouderlingen, om van den Meester den zoo verlangden zegen af te smeeken. Deze ouderlingen vroegen het Jezus zeer dringend en prezen de waardigheid van den man die, hoewel een heiden, het volk van Israël liefhad en uit vrijgevigheid voor hen een synagoge in de stad had gebouwd. Jezus ging met de ouderlingen mede, doch de hoofdman, wellicht wetend, dat de kleine groep naderbij kwam, zond haastig andere boodschappers om te zeggen, dat hij zich niet waardig

¹⁾ Matth. 7:29; vergelijk Luk. 4:32; Joh. 7:46.

genoeg achtte om Jezus in zijn huis te ontvangen, terwijl hij uit oorzaak van zijn onwaardigheid het niet had gewaagd, persoonlijk zijn verzoek te doen.¹⁾ „Maar”, luidde de overgebrachte smeekbede, „zeg het met een woord en mijn dienstknecht zal genezen worden”. We kunnen een zeer groot verschil zien in de aanname van Christus' macht door dezen man en die van den hoveling uit dezelfde stad, die Jezus had verzocht, zich persoonlijk naar zijn stervenden zoon te spoeden.²⁾

De hoofdman schijnt als volgt te hebben geredeneerd: Hijzelf was een man met gezag, ofschoon onder de leiding van hogere ambtenaren. Zijn ondergeschikten gaf hij orders, welke zij gehoorzaamden. Hij scheen het niet noodzakelijk te vinden, persoonlijk bij de uitvoering zijner instructies tegenwoordig te zijn. Zekerlijk kan Iemand, die zulk een macht had, als Jezus bezat, gebieden en worden gehoorzaamd. Bovendien kan de man gehoord hebben van de wonderlijke genezing van den stervenden zoon van den hoveling, waartoe de Heere het doeltreffend woord sprak, hoewel mijlen van het bed van den zieke verwijderd. Dat het vertrouwen en geloof van den hoofdman oprecht waren, valt niet te betwijfelen, daar Jezus deze zelf uitdrukkelijk prees. De zieke werd genezen. Er wordt gezegd, dat Jezus zich over het geloof van den hoofdman verwonderde³⁾ en Zich tot het volk, dat Hem volgde, wendende, zeide Hij: „Ik zeg ulieden: Ik heb zoo groot een geloof zelfs in Israël niet gevonden.” Deze uitspraak kan wellicht enkelen der toehoorders hebben verbaasd; De Joden waren niet gewend, het geloof van een heiden zoo te hooren prijzen, want volgens de traditie van den dag werd een heiden, ofschoon zelfs een ernstige bekeerling tot het Jodendom, zeer ver gerekend beneden zelfs den minst waardige van het verkoren volk. De uitlegging van onzen Heere hield evenwel eenvoudig in dat de heidenen in het koninkrijk van God voorrang zouden genieten, indien zij in waardigheid uitblonken. Indien men het verslag van Mattheus leest, vindt men deze toegevoegde leerstelling, ingeleid met het gebruikelijke „Ik zeg u” — dat velen zullen komen van Oosten en Westen en zullen met Abraham, en Izaäk en Jacob aanzitten in het koninkrijk der hemelen; En de kinderen des koninkrijks zullen uitgeworpen worden in de buitenste duisternis; aldaar zal weening zijn en knersing der tanden.⁴⁾ Deze les, dat de oppermacht van Israël slechts kan worden verkregen door uitnemendheid in gerechtigheid wordt, zooals wij zullen zien, in des Heeren leerstellingen herhaald en uitgebreid.

Aanteekeningen

1. De twee verslagen over het wonder. In de uitlegging aangaande de wonderlijke genezing van den knecht van den hoofdman, zooals in

¹⁾ Aanteekening 1.

²⁾ Joh. 4:46-53.

³⁾ Aanteekening 2.

⁴⁾ Matth. 8:11, 12; zie eveneens Luk. 13:28, 29, vergelijk Hand. 10:45.

den tekst gegeven, hebben wij hoofdzakelijk het breedvoeriger verslag van Lukas gevolgd. Mattheus' kortere beschrijving aangaande de smeekbede van den ambtenaar, en des Heeren minzame inwilliging daarvan, stelt het voor, alsof de man persoonlijk tot Jezus kwam, terwijl Lukas verwijst naar de ouderlingen van de plaatselijke synagoge, die het verzoek deden. Er is hier geen werkelijke tegenstrijdigheid. Het was toen geoorloofd, evenals dat in onzen tijd het geval is, om over iemand, die iets tot stand laat brengen, te spreken, alsof hij dat zelf doet. Men kan gevoeglijk van iemand zeggen, dat hij een ander een kennisgeving zendt, terwijl hij deze door middel van een derde doet toekomen. Een man kan zeggen, een huis te hebben gebouwd, terwijl in werkelijkheid anderen het bouwwerk deden, ofschoon door zijn toedoen. Er kan zeer juist van een architect worden gezegd, dat hij een gebouw heeft opgetrokken, terwijl hij in werkelijkheid het ontwerp maakt en anderen aanwijst, die daadwerkelijk het gebouw doen verrijzen.

2. Jezus verwonderde Zich. Beiden, Mattheus en Lukas zeggen ons, dat Jezus Zich verwonderde over het geloof, door den hoofdman getoond, die smeekte, dat zijn geliefden dienstknecht mocht genezen worden (Matth. 8:10; Luk. 7:9). Enkel en alleen hebben zich afgevraagd hoe Christus, omtrent Wien zij dachten, dat Hij gedurende Zijn leven in het vleesch alwetend was, Zich over iets kon verwonderen. De betekenis van deze passage is duidelijk in den zin, dat, toen het feit van het geloof van den hoofdman onder Zijn aandacht werd gebracht, Hij er over peinsde, het overdacht, wellicht als een scherpe tegenstelling met Zijn ondervinding, dat geloof zoo dikwijls geheel niet aanwezig was. Op eenzelfde wijze, ofschoon met verdriet inplaats van vreugde, wordt er van Hem vermeld, dat Hij zich verwonderde over het ongelooft van het volk. (Mark. 6:6). (Wordt vervolgd).

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Doopdiensten

Op 9 Maart j.l. werden tijdens een doopdienst in de Rotterdamsche kerkzaal de volgende personen door de wateren des doops in het zichtbare Koninkrijk van God ingelijfd:

Cornelis Adrianus van Rijn, Wouterina Cornelia Romijn van Rotterdam en Maatje Maria Machilina Schouten van Rotterdam-Overmaas door Oud. H. Th. Sumsion; Maria Elizabeth Allart, Maria v. d. Zwaan en Martina Andrea van der Zwaan, allen van Rotterdam-Overmaas door Oud. Leon Reed De Korver, en Wilhelmina Johanna van der Werff, Pieter Johannes van der Werff en Reinder van der Werff door Oud. Neil W. Kooyman.

Tusschen den morgen- en middagdienst der Utrechtsche conferentie op 15 Maart j.l. werden in een speciaal doopdienst in de „Ozebi” te Utrecht de volgende personen gedoopt:

Door Oud. A. Woodruff Miller: Cornelis van Ree, Arie Pijl, Suzanna Gerardina Pijl geb. Loodersloot, Feikina van der Veur, Margretha Agnita Leeman, Ali Emo en Willem Hermanus Bernardus de Bruin, allen van Utrecht; Floris van Valkenburg van Woerdensche Verlaat; Gertrud Hutteman van Amersfoort; door Oud. S. van Dongen: Hendrik van der Veur, Bargonda van der Veur, beiden van Utrecht; door Br. Pieter H. Dirkmaat: Lodewijk Roos en Hendrik van Rossum, beiden van Utrecht en door Oud. Corn. de Jong Sr.: Anna de Wilde, Aaltje van den Berg, Allegonda Wilhelmina Maria Bonda geb. Bakker, Regina Allegonda Bonda, allen van Nijmegen; Johan Gerrit Driest en Everdina Mathijssen, beiden van Arnhem.

Met dankbare harten verwelkomen wij deze leden in de kudde van Christus' Kerk, en bidden dat de Heilige Geest, welke na den waterdooft op hen werd bevestigd, hen immer op waarheidspaden zal leiden, opdat zij uiteindelijk celestiale heerlijkheid mogen bereiken.

Aangekomen

Op 5 Maart j.l. kwamen te Rotterdam aan Ouderlingen William Boice Carr van Berkeley, Californië en Joseph P. Lambert van Burley, Idaho, om hun zendingswerkzaamheden in de wijngaard des Heeren te verrichten. Oud. Carr werd te Rotterdam-Overmaas geplaatst en Oud. Lambert in Amsterdam, waar zij hun arbeid zullen aanvangen.

Ontslagen

Op 26 Maart j.l. werden eervol van hun zendingsarbeid in deze Zending ontslagen: Oud. Sterling K. Hixson, Zondagsschool- en J.M.O.O.V.-opziener; Oud. H. Th. Sumsion, zendingssecretaris en Oud. Dale R. Curtis, gemeentepresident te Leeuwarden. Op denzelfden dag hebben zij Rotterdam voor een reis door Europa verlaten. Zij zullen zich op 10 April a.s. op het N. Y. K. s.s. „Kashima Maru” inschepen en via China, Japan, Hawaï en Californië naar hun familie in Utah terugkeeren. Te Hawaï zullen zij eenigen tijd bij Oud. Hixson's broeder doorbrengen en enkel tempelwerk verrichten. In Californië zullen zij bloedverwanten en leden hunner resp. families bezoeken.

Benoemingen en verplaatsingen

Oud. Sebastiaan van Dongen is aangesteld als opziener der J.M.O.O.V. in de Zending. Oud. Willem Mulder zal dezelfde functie voor de Zondagsschool waarnemen.

Oud. La Mar T. Holt zal als zendingssecretaris arbeiden.

Oud. John A. Roghaar is van Almelo naar Rotterdam verplaatst en aangesteld als assistent-zendingssecretaris. Oud. O. D. Clegg is van Amsterdam naar Haarlem vertrokken.

Oud. Dow T. Lewis, laatstelijk te Amsterdam werkzaam, zal te Leeuwarden als gemeentepresident zijn arbeid voortzetten.

Oud. L. R. De Korver is van Overmaas naar Amsterdam geroepen, om aldaar als senior-ouderling te arbeiden.

INHOUD

Inwijding Kirtland-Tempel	97	Conferentie-aankondiging	108
De Opstanding	98	Van de Redactie:	
Verslag Utrechtsche Conferentie	103	Een profetie en haar vervulling	109
Priesterschaps-linie	105	De Kirtland-Tempel en zijn be-	
Een dag van groote vreugde	106	teekenis voor de H. der L. D.	110
Overleden	107	Jezus de Christus	115
Kerknieuws van overal	108	Gebeurtenissen in de Zending.	119
Onder de Hollanders in 't Rots- gebergte	108		

Uitgegeven door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland, Crooswijkschesingel 16b, Rotterdam (N.)

Verkrijgbaar in alle gemeenten der Zending.

Abonnementsprijs per jaar bij vooruitbetaling: Nederland f3.—, Buitenland f3.25 — Afzonderlijke nummers 15 cent. — Gironummer 240615.